

Referat despre domnia lui Seleucos I

Începând din anul 301 î.e.n., Seleucos I nu a mai avut decât înfruntări nesemnificative cu ceilalți diadohi și se putea consacra organizării interne. Orientându-se politica spre vest, Seleucos I nemulțumit pe Ptolemeu I care se uni cu Lysimachos. În contrapartidă Seleucos I încheie o alianță cu Demetrios Poliorketes, pe care o întărește căsătorindu-se cu fiica acestuia, dar nu întârzie să se certe cu soțul său. Astfel că, în 286 î.e.n., Seleucos I îl înfringe definitiv pe Demetrios Poliorketes, pe care-l ia prizonier (mai captiv în 283 î.e.n.). iar în 281 î.e.n. îl înfringe și-l ucide pe Lysimachos, la Kurupedion, în Asia Mică. După această victorie, Seleucos I s-a proclamat regele Macedoniei și a pornit, în fruntea unei mari armate, contra Greciei continentale; planul i-a fost curmat de moartea sa prematură. Cu Egiptul laș regatul Seleucidilor nu a avut confruntări importante în timpul vieții lui Seleucos I, cu toate că politica acestuia a dus la încordarea relațiilor între cele două state.

Seleucos I împarte regatul în 72 de provincii și, după modelul persan, pune în fruntea lor satrapi. Alege însă satrapi numai dintre macedoneni și greci, cum proceda de altfel și pentru ocuparea celorlalte dregătorii importante Seleucos I adânci prapăstia care-l separa pe cuceritorii greci de populațiile autohtone, elenizarea rămânând, ca și în celelalte state elenistice, de suprafață.

Chiar întemeierea de noi orașe a avut ca unul dintre scopuri crearea unor centre militare, comerciale și culturale unde să se concentreze grecii. Este cazul Seleuciei, oraș construit pe Tigris și al Antiohiei, pe Oront. Tot în acest scop a accelerat elenizarea mai vechilor orașe persane, cum s-a întâmplat cu Susa (botezată tot Seleucia), cu Ecbatana (botezată Epiphaneia). În Media și, mai ales, în Persia propriu-zisă (Phars), elenismul nu trece dincolo de clasă conducătoare, dominantă rămânând zoroastrismul și cultul pentru gloria înaintașilor Ahemenizi.

De altfel, moartea lui Seleucos I, în 280 î.e.n., ucis la Lysimacheia de fratele lui Ptolemeu al 11-lea, Ptolemeu Keraunos, avea să-l pună pe urmașul său, Antiochos I Soter (280-261 î.e.n.), în fața a numeroase probleme interne, născute din divorțul dintre stăpânirea greacă și populația autohtonă. Chiar în 280 î.e.n. se desprinsese din statul Seleucidilor regatul Bithyniei, sub conducerea lui Nicomedea I (280-255 î.e.n.). Este vorba de nord-vestul Anatoliei (la nord - Marea Neagră, la est - Paphlagonia, la sud - Galatia, la vest - tinuturile riverane Mării Marmara), care cuprindea orașele Niceea, Prusa, Heracleea. Urmasul lui Seleucos I trebuie să facă fața invaziei celticilor, cărora le permite să se stabilească în Galatia.

Tot în vremea lui Antiochos I se produce dizidența lui Eumenes I, care, proclamându-se rege independent (263-241 î.e.n.), scoase regatul Pergamului din imperiul Seleucidilor. Pe lângă aceste tendințe separatiste, Antiochos I trebuie să facă fața atacurilor Ptolemeilor, ce ripostau încercărilor Seleucidilor de a-și impune hegemonia în Mediterana. Astfel, izbucni primul război sirian (274-271 î.e.n.), inaugurând o lungă perioadă, de un secol și jumătate, de conflicte între Seleucizi și Ptolemei, a căror miza a constituit-o stăpânirea asupra Coile-Siriei (din 301 î.e.n. ocupată de Ptolemeu I), cheia Mediteranei Orientale. În timpul domniei lui Antiochos al II-lea Theos (261-246

i.e.n.) situatia interna a regatului Seleucizilor se deterioreaza: Antiochos al II-lea, cu toate ca, aliat cu Antigonos Gonatas, regele Macedoniei, obtine victorii in al doilea razboi sirian (260-253 i.e.n.), dobandind posesiunile din Asia Mica ale lui Ptolemeu al II-lea, pierde controlul asupra partilor care se proclama independente in 248 i.e.n., scutind din imperiul Seleucizilor o importanta suprafata (Chorasanul din Iranul de astazi).

De asemenea, in 255 i.e.n., sub Ariartes al III-lea, Pontul devine independent, slabind pozitia lui Antiochos al II-lea, in ciuda casatoriei sale cu Berenice, fiica lui Ptolemeu al II-lea, care-i adusese alianta cu Egiptul, in fine, in 250 i.e.n., sub conducerea satrapului Diodotos, Bactria se proclama stat (elenistic) independent, slabind fruntariile orientale ale Seleucizilor. Bactria sau Bactriana corespunde cu nordul Afganistanului de astazi, in Asia Centrala; a avut capitala la Bactra (Balk-ul de astazi), in vremea Ahemenizilor, Bactria a fost primul centru al religiei lui Zoroastru. Dupa ce fu disciplinata in 206 i.e.n. de Antiochos cel Mare, Bactria redeveni independenta si, sub Demetrios (189 - 166 i.e.n.), atinse apogeul prin cucerirea Kabulului si a Punjabului. Regatul indo-grec astfel creat rezista, cultural vorbind, atacului din 130 i.e.n. al sakilor (indoeuropeni cantonati initial in Asia Superioara), pe care-i asimila. Sub dinastia kushana (sfarsitul secolului al II-lea si secolul I t.e.n.), in centrele Kabul si Punjab se produse, pe plan cultural, un fenomen de fuziune eleno-hindusa.

Casatoria cu Berenice va provoca, dupa moartea lui Antiochos al II-lea, razboiul dinastic al Laodiceii (prima sotie a lui Antiochos al II-lea, care a asasinat-o pe Berenice), sau al treilea razboi sirian (246-241 i.e.n.), in urma caruia, cu toate victoriile obtinute (se adauga si victoria de la Andros, a lui Antigonos Gonatas, aliat, al Seleucizilor, contra lui Ptolemeu al III-lea.), urmasul lui Antiochos al II-lea, Seleucos al II-lea Kalinikos (246-226 i.e.n.) pierde in favoarea lui Ptolemeu al III-lea pozitiiile de pe tarmul oriental al Mediteranei (coasta siriana si vestul Asiei Mici). O contributie au avut-o si certurile dinastice, intre care rascoala fratelui lui Seleucos al II-lea, Antiochos Hieras, in 241 i.e.n. Dupa moartea lui Seleucos al II-lea certurile dinastice se tin lant la curtea Seleucizilor pana cand, in 223 i.e.n., puterea este luata de fiul lui Seleucos al II-lea, Antiochos al III-lea, cel mai mare suveran al acestei dinastii.